

HARLEQUIN®

Kingitused

011
JAANUAR

EKSTRA

KATE HARDY

PUNANE VEIN JA
SESIKAS EKS

Kate Hardy
RED WINE AND HER SEXY EX
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Pamela Brooks

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E01235312
ISBN 978-9949-25-164-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Naine on tagasi.

Xavier' süda põksus veidi kiiremini, kui ta lõpetas kõne oma advokaadiga.

See on naeruväärne. Ta on Allegra Beauchampist täiesti üle saanud. Ta on juba aastaid tast üle saanud. Nii et loomulikult ei olnud see närvidest, et ta pulss niimoodi kihutama hakkas. Asi oli vihas – ta oli vihane, sest naine kavatses pärast kõiki neid aastaid lihtsalt kohale jalutada ja end tema asjadesse segada. Ta oli viimased kümme aastat veiniistandusse oma ihu ja hinge pannud ja olgu ta neetud, kui laseb naisel kohale marssida ja kogu ta nähtud töö ja vaeva ära rikkuda.

Ta ei usaldanud Allegrat karvavõrdki. Enam mitte. Peale selle, et Allegra oli ta südame murdnud, jätnud ta maha siis, kui ta teda kõige rohkem vajas, polnud naine ka tagasi tulnud, et oma vanaonu eest hoolitseda – mehe eest, kes oli talle üles kasvamise ajal kõik need suved kodu pakkunud – kui too oli olnud vana ja haige ning vajanud Allegra abi. Naine polnud Prantsusmaale tulnud isegi Harry matusteks; kuid oli tulnud joonelt nõudma oma pärandust, mis koosnes viieteistkümnest hektarist suurepärase kvaliteediga veiniistandusest ja suurest kivist talumajast.

Allegra teguviis rääkis enda eest.

Aga mingis mõttes muutis see mõned asjad lihtsamaks. Kui Allegra huvitus ainult rahast, siis müüb ta rõõ-

muga oma osa veiniistandusest talle, vaatamata sellele, mida ta oli pärastlõunal väitnud oma advokaadile. Praegu võis Allegral olla romantiline ettekujutus veiniistanduse pidamisest, kuid Xavier teadis, et kui naine saab tegeliku elu meki suhu, põgeneb ta otse Londonisse tagasi. Just nagu ta oli seda teinud kümme aastat tagasi – ainult et seekord võtab Allegra kaasa vaid ta raha, mitte südame. Ja seekord ei kahetse Xavier midagi.

Ta haaras lauasahtlist autovõtmed, lukustas kontoriukse ning sammus auto poole. Mida varem ta Allegraga silmitsi seisab, seda parem.

Allegra rüüpas kohvi, kuid tume, kibe jook ei aidanud tal üldse pead selgeks saada.

Oli olnud rumal pärast kõiki neid aastaid siia tagasi tulla. Ta oleks pidanud võtma kuulda advokaadi nõu müüa Harry osa veiniistandusest tema äripartnerile, oleks pidanud lihtsalt hetkeks peatuma küla väikeses kirikus, et asetada vanaonu hauale lilled ja oma austust avaldada, ja siis minema otse tagasi Londonisse.

Selle asemel oli miski tõmmanud teda tagasi vanasse kivist talumajja, kus ta oli lapsena nii mitmeidki suvesid mööda saatnud. Kas tegemist oli hetkelise sooviga heastada kõik oma vanaonule või millegi muuga, polnud Allegra kindel. Kuid nüüd, mil ta oli siin Ardèche'is, oli ta hetke ajal tegutsemist kahetsema hakanud. Näha maja, tunda köögi ukse kõrval terrakotarennides kasvavate maitsetaimede teravat lõhna, see oli muutnud ta süütundest füüsili-

selt haigeks. Süütundest, et ta polnud varem tagasi tulnud. Süütundest, et teda polnud vastu võtmas kõnet, kus talle oleks öeldud, et Harry on saanud rabanduse – ja et onu oli surnud haiglas, enne kui Allegra üldse teada sai, et ta haige oli. Süütundest selle pärast, et vaatamata jõupingutustele, ei olnud ta matustele jõudnud.

Kõik külaelanikud olid ta juba hukka mõistnud. Ta oli teadlik endale heidetud pilkudest ja nurgas seisvate inimeste pominaast, kui aetas kirikuaias lilled rohetavale kalmule, mille kõrval seisis väike puust rist, mis märgib Harry hauda, kuni muld on piisavalt alla vajunud, et see korralikku hauakivi kannaks. Ja jahedus, millega Hortense Bouvier oli ta vastu võtnud, selle asemel et teda soojalt kallistada ning pakkuda talle korralikku kõhutäit, millega majahoidja teda kõik need aastad tagasi teda tervitanud oli, ei jätnud Allegrale kahtlustki, et vanem naine ei kiida tema käitumist heaks.

Kööki astumine mõjus, just nagu oleks ta tagasi minevikku sammunud, rebides Allegra haavad uuesti lahti. Kõik, mis veel puudus, oli see, et Xav kööki kõnniks ning tema vastas olevasse tooli potsataks, näol südant põksuva panev naeratus ja hallikasrohelistes silmades säde, kui ta kummardus Allegra suunas, et tal käest võtta ja...

Ei, muidugi mitte. Mees oli kümme aastat tagasi täiesti selgeks teinud, et nende vahel on kõik läbi. Et see, mida nad jaganud olid, oli olnud lihtsalt puhkuseaegne armulugu ja Xavier alustab Pariisis oma kõrgelennulist karjääri – uut elu ilma temata. Mees võib vabalt olla juba abielus ning laste isa; siis kui ta oli astunud esimese sammu tema ja Harry vahele tekkinud lõhe ületamiseks, seisis

nende vahel vaikiv kokkulepe, et Xavier'st ei räägita iialgi. Uhkus ei lasknud Allegral tema kohta pärida ja piinlikkustunne takistas Harryl temast ise rääkida.

Allegra käed pinguldusid ümber kohvikruusi. Pärast kõiki neid aastaid peaks ta ometi sellest üle saanud olema. Kuid samas, kuidas said sa lakata kedagi armastamast, kui olid seda teinud juba aastaid? Ta oli Xavier Lefèvre'i armunud juba esimesel kohtumisel, kui ta ise oli kaheksane ja too üheteistkümnene: Xavier oli olnud kõige kaunim poiss, keda ta eales näinud oli, nagu üks neist Victoria stiilis vitraažinglitest kooli akendel, ainult et tumedate juuste ja hallikasroheliste silmadega. Teismelisena oli ta Xavier'l sabas käinud nagu innukas kutsikas, unistanud temast ning mõelnud, mis tunne oleks, kui Xavier teda suudleks. Ta oli suudlemist isegi käeselja peal harjutanud, et ta oleks valmis hetkeks, mil too mõistab, et ta pole tühipaljas naabritüdruk. Suvi suve järel oli ta soovinud ja lootnud; kuigi ta oli tõenäoliselt Xavier' hulluks ajanud, käitus too temaga lahkelt ning kohtles teda nagu kõiki teisi, ilma et oleks teda kiusanud või talle otsesõnu ei öelnud.

Kuid sellel viimasel suvel oli toimunud midagi ärkamisetaolist. Xav oli teda viimaks näinud naisena, mitte väikese tüütu jõnglasena, kes tal sabas longib. Nad oli olnud lahutamatud. Allegra elu parim suvi. Ta oli tõesti uskunud, et Xav armastab teda sama palju kui tema Xavi. Et see ei olnud oluline, et ta läheb oma teaduskraadi tegema Londonisse, samal ajal kui Xav asub tööpostile Pariisis – ta oleks vaheajad veetnud koos temaga ja Xavier

oleks ehk viibinud nädalavahetused Londonis, kui töölt vaba aega leiab, ja siis, kui Allegra kooli lõpetab, oleksid nad olnud elu lõpuni koos.

See polnud küll iseenesestmõistetav, sest Xav polnud tegelikult ta kätt palunud, kuid Allegra teadis, et mees tunneb samamoodi nagu tema. Et Xavier on tema järele sama hull kui tema Xavi järele.

Ja siis oli kõik koost lagunened.

Sapp tõusis talle kurku ning ta neelatas tugevalt. Jumal küll! Ta on nüüd täiskasvanu, mitte unelmaid täis teismeline. Realist. Harry äripartner oli Jean-Paul Lefèvre – Xavi isa, mitte Xav ise. Xavi ei ole siin; nii palju kui ta teadis, oli mees ikka veel Pariisis. Allegra ei pea temaga uuesti kohtuma.

„*Monsieur Lefèvre* helistas,“ ütles Hortense kööki sisenedes jahedalt. „Ta on tagasiteel viinamarjapõldudelt. Ta astub läbi, et sinuga kohtuda.“

Allegra kortsutas kulmu. Nende kohtumine pidi aset leidma alles homme. Samas, prantslased on laitmatult kombekad. Jean-Paul astub tema juurest läbi tõenäoliselt lihtsalt viisakusest, et tervitada teda Les Trois Closes'ga ühinemise puhul.

Ja siis avanes järsult köögiuks ning sisse lonkis Xavier, just nagu kuuluks maja talle.

Allegra oleks peaaegu kohvikruusi maha pillanud. Mida kuradit *tema* siin teeb? Ja miks ta polnud koputanud? Mis pani meest arvama, et ta võib lihtsalt Harry majja sisse jalutada – *minu* majja, parandas ta ennast mõttes –, millal iganes heaks arvab?

„Xavier! *Alors*, istu, istu.“ Hortense tervitas meest kogu soojusega, mida oli keeldunud kinkimast Allegrale, suudeldes meest kummalegi põsele. Majahoidja juhatas Xavier’le koha Allegra vastu ning pakkus talle kohvikruusi. „Ma jätan su nüüd *mademoiselle* Beauchampiga vestlema, *chéri*.“ Ja seda öelnud, tuiskas ta köögist välja.

Allegra ei lausunud hämmeldusest sõnagi. Kahekümne üheselt oli Xavier Lefèvre olnud kena noor-mees. Kolmekümne üheselt oli ta mees. Veidi pikem, kui mälu Allegrat just alt ei vedanud, ja ka laiem – kuigi mehe T-särk võimaldas aru saada, et tegemist on pigem lihaste kui rasvaga. Xavier’ oliivikarva nahk muutis ta hallikasroheliste silmade pilgu veelgi läbitungivamaks ning silmade ümber olid õrnad jooned, just nagu ta naerataks palju või veedaks suurema osa ajast päikeses käes. Tema sassis tumedad juuksed olid välja kasvanud; stiilis, mõtles Allegra, mis on omane rohkem rokitähele kui finantsala imelapsele. Ja asjaolu, et mees polnud habet ajanud, andis talle välimuse, justkui ta oleks nüüdsama voodist välja astunud, jättes oma armsama täielikult rahuldatuna magama.

Pelgalt mehe nägemine pani Allegra end tundma, nagu oleks toatemperatuur tõusnud kümne kraadi jagu – ja ta ikka veel mäletas, kuidas oli Xavi käte vahel uinuda, tundes end päikesepaistes soojalt ja rahuldatuna, pärast terve päraslõuna kestnud armatsemist.

Oh, põrgusse. Kuidas peaks ta selgelt mõtlema, kui esimene asi, mis tal Xavier Lefèvre’i peale mõtteisse tuli, oli seks – ja teisena, kui väga ta meest ikka veel tahtis?

Ta peab oma sugutungi hullusärki vangistama. Otsekohe. Enne kui see selge mõistusega maadlema hakkab.

„*Bonjour, mademoiselle* Beauchamp.“ Xavier kinkis talle mõistatusliku naeratuse. „Ma mõtlesin, et oleks viisakas tulla ja oma uuele äripartnerile tere öelda.“

Allegra vahtis mehele šokeeritult otsa. „*Sina* olid Harry äripartner?“

Xavier' pilk andis talle mõista, kui rumal oli see küsimus olnud.

„Aga...“ Xavier pidi olema maitsekas ülikonnas finantsist, mitte kulunud teksades ja iidses T-särgis viinamarjakasvataja. „Ma arvasin, et sa oled Pariisis.“

„Ei.“

„*Monsieur* Robert ütles, et Harry partner on *monsieur* Lefèvre.“

„Tõepoolest.“ Ikka veel istudes kummardas mees pooleldi. „Lubage mul ennast tutvustada. Xavier Lefèvre – teie teenistuses, *mademoiselle*.“

„Ma tean, kes sa oled.“ Jeesus küll. *Loomulikult* ta teadis, kes ta on. Mees, kellele ta oli kinkinud süütuse – ja südame, vaid selleks, et see talle tagasi näkku visataks. „Ma arvasin, et ta pidas silmas su isa.“

„Kardan, et oled sellega viis aastat hiljaks jäänud.“

„Su isa...?“ Allegra ahmis šokeeritult õhku. „Mul on kahju. Mul polnud aimugi. Harry ei rääkinud mulle sellest, või ma oleksin...“

„Ära ütle, et sa oleksid tulnud mu isa matustele,“ segas Xavier vahele. „Sa ei ilmunud isegi Harry matustele.“

Mis, kas Xavier arvas, et tal on õigus seda talle ette heita? Allegra lõi pea kuklasse. „Mul olid omad põhjused.“

Xavier ei öelnud midagi. Kas ta ootas, et tema vaiku-
se katkestaks? Igatahes ei pidanud ta oma käitumist me-
hele selgitama. „Mis siis – kas sa arvasid, et kuna sina
oled Harry äripartner, siis oleks ta pidanud veiniistandu-
se sulle jätma? Kas asi on selles?“

„Ei, loomulikult mitte. Selles pole küsimustki. Sa pä-
rid tema omandi, sest oled talle lähim sugulane.“ Xavier
vaikis hetke. „Mitte et keegi oleks sedasi arvanud, kui
silmas pidada viimaseid aastaid.“

„See oli praegu löök allapoole vööd.“ Ja see oli täp-
selt märki tabanud. Laks otse süütunde keskele, nagu
tugev löök juba niigi olemasolevale verevalumile.

„Lihtsalt nendin fakti, *chérie*. Millal sa teda viimati
külastasid?“

„Ma vestlesin temaga igal nädalal telefoni teel.“

„Mis pole üldse seesama.“

Allegra hingas häälekalt välja. „Sa tõenäoliselt tead,
et Harry ja minu vahel tekkis päris tõsiseid arusaamatusi
pärast seda, kui ma Londonisse kolisin.“ Xavier' pärast –
mitte et ta seda mehele ütleva hakkaks. „Me leppisime
lõpuks ära, kuid ma tunnistan, et oli vale talle enam mit-
te külla tulla.“ Eriti kuna osalt oli selle põhjuseks hirm,
et näeb võib-olla jälle Xavier'd. Mitte et tal oleks mingit-
ki kavatsust ka seda mehele tunnistada. Ta ei tahtnud, et
Xavier üldse aimaks, et tal on ikka veel tema vastu nõr-
kus. Et taaskohtumine oli teda jalust rabanud ja ammu-
ne, ammune igatsus polnudki vahepeal kustunud – see

oli lihtsalt hõõgvel ja nüüd oli see uuesti süttinud, põletades ihast mehe järele. „Kui ma oleksin teadnud, kui nõrk ta on, oleksin ma tagasi tulnud. Ta ei andnud mulle kahtlustamiseks vähimatki põhjust.“

„Loomulikult mitte. Ta oli uhke mees. Aga kui sa oleksid võtnud vaevaks talle külla tulla,“ ütles Xavier jahe-dalt, „oleksid sa seda ise näinud.“

Sellele ei olnud võimalik vastata.

„Sa ei tulnud tagasi ka siis, kui ta haigeks jäi,“ jätkas Xavier.

„Sest ma ei saanud teadet tema rabanduse kohta enne, kui oli juba liiga hilja.“

„Sa ei ilmunud isegi ta matustele.“

Ja mees tõesti arvas, et see ei häirinud teda? „Ma tahtsin tulla. Aga ma olin äriasjus New Yorgis.“

„Sellest ei piisa.“

Allegra teadis seda. Ja mehel polnud vaja seda talle öelda. Ta lükkas pea kuklasse. „Me oleme jõudnud järeldusele, et olen kõik valesti teinud. Ja minevikku muuta pole võimalik, nii et pole mõtet seda uuesti jutuks võtta.“

Xavier kehtitas vaid õlgu.

Marruajav mees.

„Mida sa tahad Xavier?“

Sind.

Selle mõistmine raputas Xavier'd kuni rakkudeni välja. Pärast seda, kuidas Allegra oli teda alt vedanud, ei peaks ta üldse enam tahtma temaga tegemist teha.